

ærede Medlem omtalte, der" vare anskaffede, og som skulde have forøget disse Folks Arbejde saa meget, saa kan det vel være Tilfældet paa enkelte Steder, men til saadanne enkelte Steder vil det jo altid staa i Ministerens Magt paa Finantsloven at staffe de personlige Bevillinger tilveie, som behøves, uden at man derfor behøver at give et Tillæg til samtlige Embedsmænd under Fyrvesenet. Med Hensyn til hvad der igrødt er fremkommet, navnlig fra den ærede Drøftelse for Mindretallet, saa har jo allerede det ærede Medlem fra Ribe (B. Holm) svaret derpaa, men jeg skal dog knytte nogle yderligere Bemærkninger dertil. Han vilde gjøre gjældende, at vi skulde fremfor Alt blive staaende paa det Standpunkt, som Thinget stillede sig paa i 1875, men at vi desimod aldeles havde forladt det. Men det er jo netop ikke Tilfældet. Vi staa jo netop paa Standpunktet af 1875, idet vi sige: Lad os blive staaende ved, hvad vi vedtog i 1875, og lad os ikke gaa videre, thi det er der ingen Grund til. Men det ærede Medlem vil gaa videre, ja, vil endog gaa videre, end Regjeringen vil gaa. Det er allerede fremhævet, at man dengang, ligesom i 1870, var ivrig for at faae en Bestemmelse ind om en Revision af Lønningsloven; men det var ingenlunde, fordi man gik ud fra, at det nødvendigvis skulde være en Forhøjelse, man kom til, men fordi man forudsaa, at der muligvis kunde komme en Tid, hvor en Nedsættelse vilde være rigtig. Nu høre vi, at en Nedsættelse kan der ikke være Tale om, og det viser os, hvilken Betydning der kan tillægges den Kamp, vi have ført for at faae en saadan Revisionsbestemmelse ind. Nu hedder det, at man kun kan gaa opad, ikke nedad; men Revisionsbestemmelsen bliver da saa godt som betydningsløs. Biville i egentligste Forstand revidere Loven af 1875, idet vi i det Væsentlige blive staaende ved det Givne, bevilge enkelte Forøgelse og foretage enkelte Nedsættelser i Henhold til de Erfaringer, vi have gjort siden 1875. Vi forøge Medhjælpssummen fra 800 til 2,000 Kr.; vi optage i Loven Styrmandene, som ikke før have været der, forøge Alderstilletgenes Antal og saa fremdeles, vi gjøre saadanne enkelte Forandringer, fordi vi finde, at Omstændighederne kræve det. Paa den anden Side foretage vi ogsaa nogle Nedsættelser, men gjøre det paa en saadan Maade, at det ikke rammer de Mænd, som nu ere ansatte, og gaa altsaa frem med den største Billighed mod de Paagjældende. Og de Ting, som man betegner som Nedsættelser, ere ikke Andet end en Anvendelse af de almindelige Grundsaetninger, der ere gjorte gjældende i de andre Lønningslove, for at der kan blive Harmoni i det Hele. Man taler om disse 5 Procents Afdrag, som om det skulde være en overordentlig Byrde, der bliver lagt paa disse Folk; men det er jo for det Første kun de Gifte, for deres Enkes og Familiens Skyld, den Ugifte paa-

lægger man Intet, og dernæst er der udtrykkelig i Loven sagt, at de Gifte kunne undgaa Afdraget ved at sikkre deres Enter paa anden Maade. Det bliver jo ogsaa i Almindelighed anset som Pligt for Enhver, der har en sikker aarlig Indtægt, at han foretager sig Noget til Sikkring af sine Efterladte. Selv om Bestemmelsen ikke stod i Loven, burde man kunnet antage det for givet, at Afdraget ligesuldt blev gjort, og det staaer jo, som sagt, i den Enkeltes Magt at frigjøre sig for Afdraget ved paa anden Maade at sikkre sin Ente. Er han ikke gift, rammer Bestemmelsen ham slet ikke. Den store Kapital, man vil gjøre ud af dette Spørgsmaal, synes mig derfor svinder ind til Ingenting. Hvad Forslaget om Boligens Vedligeholdelse angaar, er det jo ligeledes en Erfaring, man har gjort, at det let kan føre til Misbrug, naar Embedsmændene kunne forlange deres Boliger vedligeholdte af Staten. Derfor har man gennemført den almindelige Bestemmelse, at Boligen indvendig skal vedligeholdes af de paagjældende Embedsmænd. For de her omhandlede kan der ganske vist anføres særlige Grunde, som ikke kunne anføres for andre Embedsmænd, men naar Statens Haandværkere komme til dem for at reparere udvendig, kunne de jo ogsaa foretage de nødvendige Reparationer indvendig, og saa indgive Regning over, hvad det koster. Saaledes maa det kunne ordnes, men det er jo, som det ærede Medlem fra Ribe sagde, et Punkt, der næppe alene vil blive Gjenstand for Strid, her er jo særlige Forhold tilstede, og naar man ikke havde fundet en vis Lyft til at føre dette Princip over paa andre mere almindelige Forhold, havde man maaste heller ikke rørt ved det. Dernæst har man ikke villet tillegge det nogen Betydning, at denne Lov blev givet i 1875 paa en Tid, hvor der var virkelig Dyrtid, eller villet indrømme, at dette Hensyn havde været bestemmende ved Lovens Affattelse. Jeg maa i saa Henseende oplyse, at denne Lov har en særlig Historie i dette Thing, og det er saa langt fra, at man ikke i 1875 har taget rigeligt Hensyn til den daværende Dyrtid, at man netop gjorde det i en ganske overordentlig Grad, i en Grad, som næppe nogenfinde ellers. Et lignende Lovforslag var til Behandling her i Thinget i 1869—70, og gif endogfsaa igjennem et Par Samlinger, og dengang stillede Thinget sig paa et meget bestemt Standpunkt med Hensyn til Lønningernes Svørelse, og fastholdt dette Standpunkt ikke alene ved selve de 3 Behandlinger her, men ogsaa ved den 4de, efterat den var kommen tilbage fra Landsthinget, altsaa i Modætning saavel til Landsthinget som til Regjeringen. Saa bestemt var man dengang paa, at de Lønninger, man foreslog, vare billige og retfærdige, at man ikke vilde lade sig drive høiere. Derved kom Loven ikke ud; men i 1875 forelagde den nuværende Minister, som ogsaa dengang var Minister, et For-